

лѣзваше изъ предѣлитѣ на природността, Франклинъ даваше всѣкога на своитѣ мисли остроумна форма и на своята фраза поразителенъ обратъ. Той говорѣше като античната мъдрость, на която прибавяше съвременната деликатность.

Франклинъ не биваше никога навжсенъ, нетърпеливъ и стрѣлухъ: той наричаше лошето нерасположение на духа *нечистота на душата*, и говорѣше *че сжщата възливостъ за обществото състои въ любезността*. Любимата негова поговорка бѣше: *благородство то са заключава въ добродѣтелята*. Туй благородство той помагалъ на другитѣ да го добиватъ въ неговитѣ съчинения и го показвалъ въ своята обхода. Той честно спечели голѣмо богатство и, като са ползуваше отъ него, правяше благадѣния. Той правяше прямодушно преговори и отъ все сърдце работяше за свободата на своята страна и за напредътка на човѣческия родъ. Мъдрецъ, той цѣль-цѣлниничакъ бѣше снисхожденье; великъ човѣкъ, той бѣше изпълненъ отъ простота. Въспоминанъето за него ще остане като едно отъ най уважаемитѣ и драгоцѣнни въспоминания до тогазъ, до когато ще има людье да са въсхищаватъ съ гения, да са наслаждаватъ съ ученъето, да уважаватъ честността и да желаятъ свободата. Той йоще може да бжде полезенъ съ своя примѣръ, както е билъ полезенъ съ своитѣ работи. Благадѣтель на човѣчеството, нека бжде неговъ образецъ.

КРАЙ.